
MOEDERS BLOEM

door

PHÉ WIJNBEEK.

POP, zou *jij* mogen?"

„Ik? Natuurlijk! Ik mag altijd álles!"

Pop draaide zorgeloos rond op haar hak, in het dikke grind van het schoolplein.

„Nou, *ik* weet 't zoo zeker nog niet!" Er klonk een beetje afgunst in Leny's stem, „*ik* zal wel 'n heele tijd moeten zeuren!"

„Komen jullie dan echt om half drie? Anders wordt 't zoo láát." Dringend zag Mieke het kringetje rond — en dan, bezorgd dat Vaders heerlijk plannetje in duigen zou vallen, het autotochtje met de vriendinnetjes uit de klas:

„Zouden jullie allemaal wel mogen, zoo opeens?"

„Och, vast wel!" deed Pop luchtig, „waarom nou niet?"

„*Ik* kan niet!" kwam Corrie's stem bedrukt, „ik moet Woensdagsmiddags altijd met Zus en Hansje naar 't bosch, of wandelen."

„Hè, zou 't voor één keer?"

„O nee!" wist Corrie beslist, „het kân niet! Moeder heeft ze de heele dag om zich heen en ze rekt op haar rustige middag, 's Woensdags en Zaterdags. Nee, ik kan héusch niet!"

„Gunst, wat jammer — *jij* dus niet — en verder allemaal?"

Jos en Toos, de tweelingen, zouden goed „zeuren" en Miep, Ans en Gerrie dachten ook wel, dat ze mochten.

„Zullen we dan gauw naar huis gaan?" zei Jos, „anders komen we nooit op tijd."

„Goed — da-ag! Da-ag!”

Pop en Corrie gingen samen, ze waren de eenigen, die rechtsaf moesten.

„Wat saai hè, dat je met die kinderen moet wandelen?” vroeg Pop opeens.

Corrie kleurde even — wat zei Pop dat nou minachtend — „die kinderen” — en ’t waren toch zulke schatten — vooral als je met ze uit was.

„Sáái?” verdedigde ze, „niks, hoor! ’t Is juist fijn! Maar nou ja, ik ga natuurlijk liever een middag met de auto uit!”

Corrie’s oogen schitterden verlangend. Ze had nog nooit in een auto gezeten, en nu zoo’n heele middag . . .

„Nou, ik ben toch blij, dat ik ’t niet hoeft!” zei Pop nog.

Corrie zei niets meer. „Och,” dacht ze, „Pop heeft geen zusjes of broertjes, en dan kan ze er ook niet over oordeelen.”

Zwijgend liepen ze door, tot Pop thuis was.

„Nou, dag Cor, tot morgen!”

„Dag! veel plezier vanmiddag!”

Toen Pop de huiskamer binnenkwam, begon haar Moeder juist brood te snijden.

„Dag Moeder!”

„Dag Poppekind! Wat ben je laat!”

„Láát, Moeder? Och, we hebben nog even staan praten. Mieke Verschuur mag voor vanmiddag meisjes meevragen om een autotochtje te maken, zeker wel goed als ’k mee ga, hè Moes?” vroeg ze nonchalant, zéker als ze was van het antwoord.

„Vanmiddag? Nee, Poppie, dat zal niet gaan.”

Pop schrok op: „Hè, Moeder, waarom niet?”

„Omdat ik ’t niet goed vind, Pop.”

Beslist klonk Moeders antwoord.

Pop werd driftig. Moeder vond zoiets altijd goed, wat was dat nou opeens?

„Hè, wat flauw, Moeder! En ik heb al gezegd, dat ik mocht! Zegt u dan, waaróm ’t niet mag!”

„Niet brutaal worden, Poppie. Heusch, het kán niet, vanmiddag. ’t Is erg jammer voor je, maar bel Mieke nou even op, en zeg, dat ’t niet kan.”

Snikkend van boosheid liet Pop zich op de divan vallen.

Mevrouw Van Laar zag even op haar neer, een glimlach kwam op haar gezicht. Kijk nu zoo'n driftkop eens aan! Zou ze 't dan maar vertellen? Maar nee, ze had beloofd de verrassing te bewaren voor Pop — en nu ze zoo boos werd, was 't meteen een goeie straf, dat ze de reden van haar weigering niet hoorde, vóórdat

„Kom, Pop,” zei ze streng, „hou op met dat gehuil. Ga Mieke even opbellen, en bedank netjes.”

Maar nu gooide Pop het over een andere boeg.

„Hè, toe nou, Moes, laat me nou gaan!”

„Niet zeuren, Pop, daar bereik je niets mee, dat weet je wel!”

„Maar waaróm dan niet?” jammerde Pop weer.

„Omdat ik 't niet hebben wil en daarmee uit. Doe nu vlug, wat ik je gezegd heb, want we gaan koffiedrinken.”

„Maar wat moet ik dan als reden opgeven?”

„Dat 't je erg spijt, maar dat je vanmiddag onmogelijk kan.”

Pop mokte.

„Net zoo'n gekke reden. Mieke denkt natuurlijk, dat”

Maar mevrouws geduld was nu werkelijk ten einde.

„Geen woord meer, Pop, als je niet wilt, dat ik boos word. Ga nu direct doen, wat ik je gezegd heb.”

Tegelijk deed ze de deur open, en Pop, pruilend, verdween.

Onder het koffiedrinken werd Pop's gezichtje ál zwarter. Toen kreeg mevrouw toch medelijden met haar. Even dacht ze nog aan haar belofte om te zwijgen — maar nu het zóó liep, was 't voor haar Poppekind te erg, al was 't ook geen reden, om zóó boos te worden.

„Pop, luister eens — als ik nu es een nóg mooier plannetje had, voor vanmiddag, wat zou je dán zeggen?”

„Wat voor 'n plan dan?” vroeg ze stroef.

Maar Moeder, met geheimzinnige glimpjes in haar oogen, schudde beslist het hoofd.

„Nee, nee, Poppie, niet verder vragen. Afwachten! Maar ik belóóf je, dat het fijner wordt dan het autotochtje!”

„Hm” — deed Pop smalend ongeloovig, „k zou niet weten, wát.”

Moeder zei niets meer, keek alleen héél belovend.

Met een ontevreden gezichtje at Pop voort — och, Moeder belóófde nou wel — maar waarom?

Wáárom liet Moeder haar nu niet gaan naar Mieke? Zóó iets prettigs werd het met Moeder nooit, wist ze koppig.

't Was natuurlijk alléén om haar te plagen, dat ze niet mocht nét zoo geméén.

„Kom Pop, laten we danken.”

Diep boog ze het hoofd over de gevouwen handen, kneep haar oogen fel dicht — maar bidden dééd ze niet — als je zóó woedend was, kon je toch niet *bidden*, bedacht ze met schrik. Wat scheen het nu eindeloos lang te duren, eer Moeder klaar was

Tersluiks gluurde ze even door haar oogharen, maar nóg zag ze Moeders hoofd gebogen, de handen stil ineen

Bijna schuw keek ze voor zich, toen ze even later opstonden, ze had een gevoel, alsof Moeder het zien kon, dat ze niet gebeden had

Zwijgend hielp ze de tafel afnemen. Dan zei Moeder vroolijk, alsof ze Pop's boos humeurtje niet bemerkte:

„Ziezoo, nu ga ik me even verkleeden, en dan gaan we gezellig samen op stap, hè Poppekind?”

Pop mompelde iets onverstaanbaars, en als ze Moeders vlugge stap op de trap hoorde, slenterde ze landerig de tuin in.

Zwart plekten de lange schaduwen van de kastanjestammen over het zon-beschenen tuinpad — geurig en bont bloeiden de rozen — de margrietten staken hun argeloze kopjes op en keken recht omhoog naar de zon, die hoog aan de intens-blauwe hemel te schitteren stond.

Een blijde vlinder fladderde rakelings langs haar hoofd, hechte zich trillend aan een teere bloemkroon.

Maar Pop had geen oogen voor al dit schoon.

Wrevelig slijten haar voeten door het grind — links en rechts vlogen de kleine steentjes het gras in Juist nu ze de zon zoo heerlijk op zich voelde, scheen het onrecht, haar door Moeder aangedaan, nog ééns zoo erg.

Mieke was heel verwonderd geweest, toen Pop haar botweg zei, „dat ze niet mocht”.

„Gunst — hoe komt dat zoo opeens?“ had ze verbaasd gevraagd, „je wist toch zoo zéker, dat je Moeder het goed zou vinden?“

„Nou — en ik måg niet!“ had ze teruggesnauwd en daarna met een korte groet afgebeld. En al trachtte ze zichzelf nu ook wijs te maken, dat ze niets, o, *niets* gaf om hetgeen Mieke en de anderen van haar dachten, diep in haar hart wist ze, dat ze dät juist het *ergste* vond — zij was de eenigste, die direct beloofd had — en nu had ze spijt van haar boud spreken. Wat zouden ze zeggen? Jos zou lachen en er gekheid over maken — en morgen op school wáárom had Moeder ook geen behoorlijke réden opgegeven?

Fel sloeg de drift weer door haar — 't was alles Móeders schuld — *Moeder*, die haar thuishield van een pretje — ja, waarom? Om een nóg mooier plannetje — mooi — ja, dat zou wel! Wat kon ze nu met Moeder alleen voor bizonders doen, hier in 't dorp? O, 't zou wel een wandeling zijn en dan ergens theedrinken — nou ja, ánders had ze dat wel erg prettig gevonden. — Moeder was altijd zoo gezellig — maar nú — nee, *niets* ging boven het auto-tochtje met alle vriendinnetjes — o, 't was flauw van Moeder, echt flauw, om juist nú haar mee te nemen

Pop stond stil en stampvoette van boosheid. 't Was maar lekker, als je Moeder was — je kon net doen en laten, wat je wou nou, maar *zij* zou later haar kinderen nooit zoo plagen — *zij* zou ze alles toegeven

Verdrietig leunde ze tegen de schutting — ze was heelemaal achter in de tuin gekomen. Gedachtenloos bekeek ze de bloemen. Daar, vlak bij haar, stond Moeders plant, een aronskelk, waar Moeder alle zorg aan besteedde. Juist gisteren was de eerste knop opengegaan, en Moeder was zóó blij geweest

Bij het zien van de smetloos-witte kelk, fier en rank op de lichte stengel, vloog een vreeselijke gedachte door Pop's booze hoofdje — en tegelijk was het gebeurd — *het erge*.

Eén snelle beweging met haar voet — en de bloem lag op de grond.

Meteen kwam ze tot bezinning, van wat ze gedaan had.

in haar roekeloze drift. Moeders prachtige kelk vernield! In radeloze angst staarde ze naar de gebroken bloem . . .

„Pop! Poppie! Ga je mee?” Dat was Moeders stem, vroolijk en licht. Pijnlijk sloeg het berouw door Pop's hartje — o, Moeder, die altijd zoo lief was, had ze zóó'n verdriet gedaan! Verdwenen was plotseling ál haar wrokkige boosheid — ze dácht er niet meer aan — voelde alleen de groote verslagenheid om het verdriet, dat ze Moeder gedaan had . . .

Werktuigelijk liep ze op het huis toe — het klopte in haar keel — o, wat zou Moeder dát vreeselijk vinden! Hoe had ze 't toch kúnnen doen? Hoe zou ze 't ooit durven zeggen? Maar tóch moest 't . . .

In de serre wachtte Moeder, al kant en klaar.

Pop slipte gauw de achterdeur in, maar als ze in de gang kwam, ging de kamerdeur al open:

„Pop, kom eens hier?”

Ineens barstte ze uit in wild snikken — ze sloeg haar armen om Moeders hals . . .

„O, Moesje — het spijt me zoo —”

Ze voelde direct Moeders vergevende kus op haar voorhoofd.

„Stil maar, kindje — ja, ik wist het wel — kom, nu is alles weer goed, hè?”

Maar Pop snikte door — o, nu was Moeder weer zoo lief — en ze móést het zeggen . . .

Mevrouw, wat verwonderd dat Pop niet ophield, maakte zacht de armen los van haar hals en zei kalmeerend:

*Eén snelle beweging met haar voet —
en de bloem lag op de grond.*

„Kom, kindje, wees nou kalm — ga je maar vlug aankleeden, want we moeten heusch weg.”

En Pop ging. Met gebogen hoofdje liep ze de trap op, om haar mantel te halen. Maar het bonsde in haar: „wáárom had ze 't niet gezegd? Wáárom niet?” en ze wist dat ze niet *durfde*, juist omdat Moeder zoo *lief* was

En ze nam zich voor, om 't onderweg te vertellen — heusch — onderweg

„Waar gaan we toch heen?” vroeg Pop verwonderd, als Moeder, inplaats van de kant van 't bosch, juist de drukkere dorpsweg insloeg.

Mevrouw lachte geheimzinnig.

„Laat dát maar aan *mij* over, Poppekind!”

Warm en gul scheen de zon — de hooge boomen wuifden zachtjes in de wind — alles leek zoo blij en licht en Pop besloot, om 't nog éven, éven uit te stellen, tot ze op de terugweg waren

't Was nu alles zoo heerlijk — zoo samen met Moeder — en met een schok voelde ze opeens, dat *dit* toch óók fijn was — ze was er het autotochtje even door vergeten.

„En nú de verrassing!” zei Moeder dan.

Ze trok Pop mee, het stationsplein over

„Moeder! Gaan we?”

„Stil — niets vragen, Poppekind! Afwachten!”

Toen Pop 's avonds in bed lag, overdacht ze nog eens alles, wat er gebeurd was.

Als een droom leek het allemaal!

Ze was met Moeder naar Amsterdam gegaan en Vader, die een middag vrij had kunnen maken, had hun opgewacht aan 't station.

Toen had Moeder 't verteld. 't Was *Vaders* verrassing geweest. Die morgen, juist vóór dat Pop thuiskwam, had Vader opgebeld en gezegd, dat hij een middag kon vrijmaken — zouden ze dan eens heel gezellig met z'n drietjes uitgaan? Het trof zoo mooi, dat 't Woensdag was!

Mevrouw had 't een pracht-plan gevonden.

„Maar,” zei Meneer nog, „dan moesten we er voor

Poppekind eens een reuzen-verrassing van maken. Doe jij dan net, of je met haar gaat wandelen, en vertel 't haar in de trein. Ik kom maar niet meer eerst thuis, dan merkt ze er niets van"

En 't was een heerlijke middag geworden. Pop had gejuicht, toen ze 't plan hoorde — en ze had het knagende gevoel diep weggestopt — 't was nú veel te fijn, om 't te zeggen — vanavond, als ze thuiskwamen — héúsch — ze kon nu toch niet alles bederven? Nee, ze wou een fijne middag hebben — en probeeren, om het éрге te vergéten

„Nou?" vroeg Moeder plagend, „had je liever het auto-tochtje mee gemaakt?"

Even kneep het in Pop's hartje — maar luchtig zei ze:

„O, nee! Maar zóóiets had ik ook nooit kunnen denken!"

Ze waren naar Artis geweest. Pop genóót bij de olifanten, lachte schaterend om de apen die dolle sprongen maakten — voerde de herten en de papegaaien maar telkens, télkens weer moest ze dat onrustige gevoel verduwen.

In een groot restaurant gingen ze eten. En wéér was Pop vroolijk en helder op klonk haar lach, als er nog eens over de apen gesproken werd.

Maar in de trein, later, toen ze stil in haar nog juist-bemachtigd „hoekje" zat, kwam het drukkende gevoel zóó sterk terug, dat ze moeite had, haar tranen in te houden.

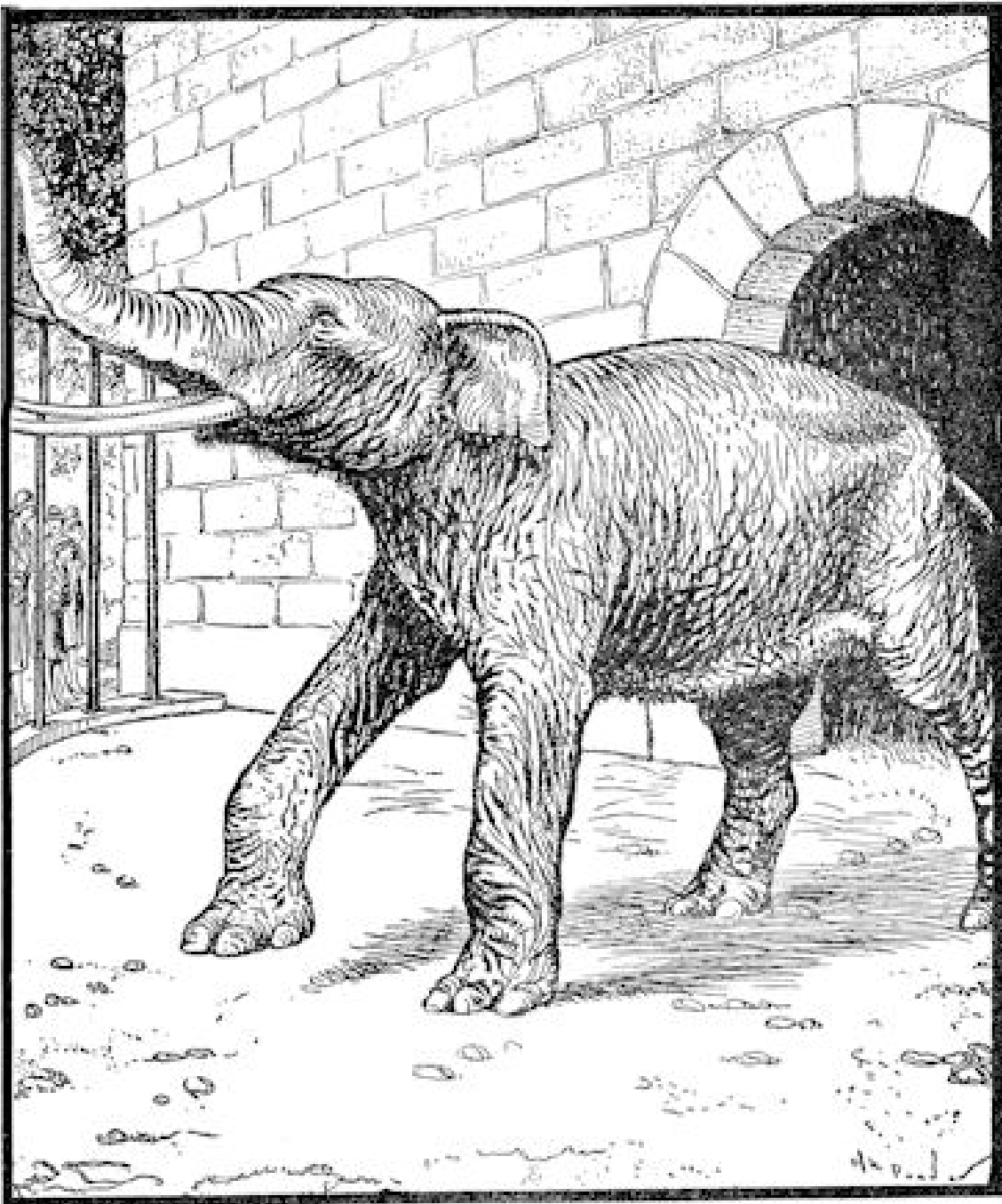
„Wat is Pop stil!" zei Moeder bezorgd, „ben je moe, kindje?"

Zwijgend had Pop geknikt en Vader had haar geplaagd en gezegd, dat ze toch nog een érg klein meisje was.

Ze was blij, toen Moeder haar gauw naar bed stuurde. Bijna bedeesd had ze bedankt voor de heerlijke middag — maar ze had niet durven bekennen — *het erge*

't Leek nu nog ééns zoo erg — omdat Vader en Moeder zóó lief voor haar waren — en ze nam zich voor, om 't de volgende morgen direct te zeggen.

Ze draaide zich om en om — hē — 't was zoo warm in bed — en dat akelige, zware gevoel — o, had ze 't maar gezegd — 't werd nu hoe lángér hoe moeilijker — o, o, wáárom was ze toch zoo driftig geweest? En ze nam zich vást voor, om nooit, nee nóóit meer boos te worden, als

Pop genóót bij de olifanten

Moeder iets verbood — maar och — wat hielp het? Het knagen werd er niet minder door — zou ze nú nog even...? Ze richtte zich op — maar tegelijk hoorde ze de piano. Met een zucht viel ze terug — nee, nú kon 't niet. Nu speelde Moeder piano — en Vader luisterde bij de schemerlamp... nu kón ze het niet bederven — maar mórgen — héusch — mórgen — nog vóór ze naar school ging...

Dan, met een schok, herinnerde ze zich, dat ze vergeten had, te bidden. *Bidden*... zóó? Maar dat kón toch niet? Vanavond bij het eten had ze óók bijna niet gedurfd — en maar haastig iets geraffeld...

Angstig drukte ze haar gezicht in het kussen — *dit* was het érgste! Hoe kon ze den Heere vragen, haar zonden te vergeven, als ze die verstopte en verzwegen en zodoende ieder oogenblik érgter maakte? Ze snikte het uit — kneep haar handen stijf ineen — o, wat was ze een slecht kind! Nóóit werd het weer goed — en ze durfde het niet te zeggen aan Moeder... Lang snikte ze door, tot ze eindelijk, van 't huilen moe, in slaap viel...

De volgende morgen werd Pop wakker met een vreemd gevoel „dat er iets was” — en dan viel meteen die last weer op haar — en wist ze, dat ze 't nú zeggen moest.

Langzaam begon ze zich aan te kleeden en nu, terwijl de zon helder naar binnen scheen, leek het haar opeens minder erg toe als gisterenavond. Ze begon zichzelf te sussen: nou ja, *alle* kinderen deden wel eens zooiets — ze zou het nu gauw zeggen en dan — och, Moeder zou het wel vergeven — er zouden ook nog wel méér bloemen aan die plant komen — ze schudde even het hoofd en lachte om haar angst van gisterenavond — zóó slecht was ze nog niet, hoor! En vlug duwde ze de gedachten aan het niet-bidden terug.

„Kom Pop, we gaan ontbijten!” riep Mevrouw Van Laar aan de trap.

„Joe!” Pop was klaar.

Ze ontbeten altijd om half acht, want Vader moest de trein van kwart over acht hebben, dan kon hij juist om negen uur op de zaak zijn.

„Morgen, Moesje!” deed Pop luchtig en gaf Moeder gewoon haar morgenzoen.

„Waar is Vader?”

„Even de tuin in — roep hem maar, wil je?” Mevrouw boog zich al sprekend over het theeblad en zag zodoende niet de felle kleur, die over Pop's gezicht sloeg. Vader in de tuin! Dat beteekende

Tegelijk hoorde ze Vaders voetstap kraken in het grind en een oogenblik later stond hij in de serre en klonk z'n stem verdrietig:

„Hè Jet, wat spijt me dát nu voor je.”

Moeder zag op:

„Is er iets niet in orde?”

„Och — je plant — kom eens kijken?”

Dadelijk ging Mevrouw mee de tuin in — en Pop, star, bleef achter.

O, o, dáár was het! Nú kwam het uit — en — en

Machinaal liep ze Vader en Moeder achterna, als ze hier bleef, werd 't heelemaal vreeselijk.

Ze zag Moeder neergehurkt bij de plant en Vader, voorovergebogen, zei:

„Misschien is er een hond in de tuin geweest toen jullie weg waren.”

Een snelle gedachte vloog door Pop's hoofd. Een hÓnd! Dat kón immers? Dan hoefde ze 't nooit te zeggen In een oogenblik was haar plan gemaakt — gewóón doen — het kwam immers nóóit uit — niemand had het gezien — en er kwam wel eens meer een hond in de tuin

Maar haar stem klonk vreemd, toen ze vroeg:

„Wat is er gebeurd met de plant?”

„De bloem is gebroken — kijk eens, wat jammer — o, wat jammer!”

Bruin, verslenst, lag de kelk op de grond, en een paar geknakte bladeren hingen troosteloos neer.

Met zijn zakmes sneed Vader de gebroken stengel af, ordende de bladeren wat.

„Misschien trekken die nog wat op.”

„O, wat jammer,” zei Moeder weer en Pop zag tranen in haar oogen. Bruusk draaide zij zich om, mompelde iets van

„afschuwelijk” en slenterde het tuinpad af, achter Vader, die de bloem in z'n hand droeg

Haastig ontbeten ze en er hing een vreemde stilte in de kamer.

Zoo gauw mogelijk ging Pop naar school, en ze zuchtte van verlichting, toen ze het hekje achter zich dichtsloeg.

Vlug stapte ze door — nee, nu niet denken — alles kwam wel in orde — 't was immers een gewone h nd geweest — ze hoefde 't nou nooit te bekennen.

„Pop! Pop! — Wacht es even!”

Ongeduldig bleef Pop staan — daar kwam Corrie aanvliegen.

„Hallo!” zei Pop kort.

„Dag! H , is dat vliegen — waarom loop je zoo hard? 't Is nog zoo vroeg” — Corrie hijgde van 't harde lopen.

„O, is 't nog vroeg?” deed Pop onnoozel.

„Net half negen — hoe was 't gisteren?”

„Gisteren? O ja — eh — ik ben niet geweest.”

„Niet? En je zei —?”

„Nee, ik ben met Vader en Moeder uit geweest.”

„O, leuk, zeg! Waarheen?”

„Naar Amsterdam — naar Artis.”

„Artis?” gilte Corrie. „Kind, wat fijn! Vertel es?”

„'t Was erg leuk — die apen enzoo —” vertelde Pop vaag.

Corrie keek haar even aan — wat h d Pop? Ze drong niet verder aan op vertellen — zwijgend liepen ze door.

„De bloem is gebroken — kijk eens, wat jammer.”

„Zeg — komt er wel es een hond in jullie tuin?” vroeg Pop opeens.

Verwonderd keek Corrie haar aan: „Een hond — hoe-zoo? We hebben zélf een hond — als je 't zóó bedoelt.”

„O.”

„Waarom vraág je dat?”

„O — niks — nergens om.” Pop schopte een steentje weg, duwde haar handen wat dieper in de zakken en begon druk te vertellen van Artis.

Op het schoolplein kwam Mieke direct naar haar toe.

„Zeg Pop — wat mankeerde jou gisteren?”

Pop kleurde — ja, ze had Mieke zoo afgesnauwd door de telefoon.

„Och — ik — eh”

„Waarom mocht je toch niet?”

„Ik ben naar Artis geweest met Vader en Moeder.”

„Nou! Dat had je toch wel kunnen zéggen?”

Pop werd verlegen, want ze kwamen er allemaal omheen staan.

„Toen wist ik 't nog niet.”

„Héé —” jowde Jos, „tóén nog niet eens?”

Driftig keerde Pop zich naar haar toe.

„Néé — tóén nog niet eens! Ik wist 't pas, toen we in de trein zaten — 't was een verrassing voor me.”

„Lekker voor je Moeder, als je zoo nijdig was!” moest Jos nog even steken — die Pop was ineens zoo angebrand.

„Nou ja —” kwam Mieke als vredesengel, „misschien léék 't wel erger als 't was, door de telefoon! Maar je deed zoo kwaad tegen me, zie je.”

„O — eh —” begon Pop, maar Mieke vond, dat 't nu genoeg was.

„Laten we 'r over ophouden! Zeg, Pop, 't was toch zoo leuk —” en haastig vertelde ze kleine bijzonderheden, tot de bel ging.

't Werd een vervelende morgen.

Pop had niet veel aan haar huiswerk gedaan — 's avonds vóór ze naar bed ging een uurtje en 's morgens na 't ontbijt nog even alles nagezien. De Deutsche vertaling had ze af,

maar het leeren was niet erg gegaan. Aldoor waren die andere gedachten er geweest — en ook onder schooltijd kon ze haar hoofd er niet bij houden.

Onder Vaderlandsche Geschiedenis miste ze drie vragen en wist maar één goed antwoord — 't bezorgde haar een twee en een flink standje.

Haar gezichtje werd al strakker en Jos, achter haar fluisterde plagend: „Pop! Wat 'n brandlucht!”

„Brandlucht?” vloog Pop er in.

„Ja, nou! Ruik je niets?”

„Nee — wat brandt 'r dan?”

„Sttt — niks — er is iets *aangebrand*”

„Hè — mispunt!”

Woedend was ze. Die Jos kon zoo gemeen plagen

Om twaalf uur liep ze zoo gauw mogelijk weg — ze wou in géén geval Corrie mee hebben.

Maar hoe dichter ze bij huis kwam, hoe sterker het gevoel van onrust werd.

Zou Moeder nog over de plant beginnen? O, als ze zich maar góéd kon houden! Of

Nee, nee — ze kon het nu niet meer zeggen — 't hóéfde immers niet. Vader en Moeder geloofden toch dat die hond 't gedaan had? Morgen zou er niet meer over gepraat worden, en dan ging dat nare, drukkende gevoel ook wel weg.

Zoo paaide ze zichzelf, tot ze 't heusch ging gelooven

't Was een opluchting, toen ze, thuisgekomen, Tante Mary vond.

„Zoo, Poppekind!”

„Gunst, Tante Mary, wat leuk!”

Moeder lachte.

„Dat is elke dag een verrassing, hè Pop?”

„Nou!”

Nu wordt er misschien niet over de plant gesproken, dacht Pop verlicht en ze was blij, dat ze niet met Moeder alleen behoefde te zijn.

Maar onder het koffiedrinken zei Moeder: „Hè, Mary, nu heb ik toch zoo'n strop gehad!”

„Ja? Wat dan?”

En Mevrouw vertelde het ongeluk van de aronskelk.

„En ik was zóó blij met die eerste bloem,” besloot ze.

„Dát is erg,” zei Tante Mary, „en weet je zeker, dat 't een hond was?”

Pop's keel werd dik — ze voelde zich kleuren en boog dieper over haar bordje.

Wát zou Moeder zeggen?

„Zéker — och nee — maar 't ligt voor de hand, hè,” hoorde ze Moeders stem gewoon, „wat zou het anders kunnen zijn geweest?”

„Nee — 't is zoo — en heeft hij verder niets vernield?”

„Nee, gelukkig niet.”

O, dacht Pop radeloos — houden ze dan nóóit erover op? Maar Tante Mary begon een leuk verhaal over een koe, die bij haar door de heg gebroken was en alles overhoop gehaald had.

Pop hoorde 't maar half — haar keel scheen steeds dikker te worden

Direct na 't danken liep ze naar boven.

Ze snakke ernaar, om alleen te zijn.

Toen de deur achter Pop dichtviel, zeide Tante Mary verwonderd: „Hé, Jet, wat is Pop stil! Scheelt haar iets?”

„Nee, niet dat ik weet, maar 't viel mij ook op, dat ze vreemd was — misschien heeft ze gekibbeld op school”, en Mevrouw vertelde van het autotochtje.

„Pop was nogal boos, toen ik haar geen reden opgaf, zie je, en 'k geloof, dat ze niet al te vriendelijk bedankt heeft.”

Tante Mary lachte.

„Dan zal 't dát wel zijn — enfin, een onweersbuitje zuivert de lucht — zullen we haar voor de gezelligheid even wegbrengen?”

„Goed — maar weet je wat, ga jij dan alleen even, dan ruim ik in die tijd de boel op en zet thee — dan ben ik klaar als je terug komt.”

Zoo stapte Pop een kwartier later met Tante Mary het hek uit.

„En, Poppekind — gekibbeld op school?”

Verschrikt zag Pop haar aan.

Tante Mary lachte en trok Pop's arm door de hare.

„Schrik maar niet, hoor kind, ik wou je maar even plagen!”

„Oh.”

„Maar ik vind je niets geen gezelligerd vandaag! Zoo'n strak gezichtje! Vertel je ouwe Tante eens, wat scheelt er aan?”

Pop kneep haar lippen stijf opéén — nêé — nêé — niet huilen.

Heftig schudde ze het hoofd.

Even was het stil en liepen ze zonder spreken verder. Dan Tante's stem — heel zacht en ernstig: „Poppie — als je écht verdriet hebt, zal je dan altijd naar *Moeder* gaan? Moeder begrijpt je en kan je *altijd* helpen — zal je daarom denken, lieverd?”

Pop gaf geen antwoord, ze drukte alleen Tante's arm wat dichter tegen zich aan.

„Corrie, vind je 't erg, als ik gauw dóórloop?”

„O nee — vanmorgen heb je óók niet gewacht.”

Corrie's stem klonk stroef.

Pop trok haar even opzij:

„Toe Cor, wees niet boos — ik heb — ik eh — ik wou zoo graag gauw naar Moeder —”

Corrie zag tranen in Pop's oogen en, direct verteederd, zei ze: „Goed, hoor — nee, 't is best, natuurlijk — ga maar gauw — tot morgen!”

Pop holde de weg langs. Naar Moeder — naar Moeder! bonsde het in haar hoofd.

Het was of ze Tante's woorden nog hoorde:

„Moeder begrijpt je, en kan je altijd helpen.”

Moeder *begrijpt* je!

De heele middag had ze alleen dáaraan kunnen denken. En nu *ging* ze naar Moeder. Gelukkig zou Tante weg zijn. — Moeder dus alleen — —

Wijd sloeg de kamerdeur open en Pop vloog op haar Moeder toe, die, wat moe van het bezoek, even op de divan lag.

„Moeder — o, Moeder!”

„Kindje, kindje, wat *is* er?”

Dadelijk kwam ze overeind en trok Pop naast zich.

„O, Moeder — ik — de plant — ik heb — —”

„O — Pop!”

Wild sloeg Pop de armen om haar hals.

„O, Moeder — ik heb er zoo'n vreeselijke spijt van —”

Mevrouw Van Laar liet haar even uithuilen, dan zei ze zacht: „Vertel me eens precies, hoe 't kwam, Pop —”

En Pop vertelde. Van haar drift — van haar berouw — van het nare gevoel — en eindelijk van het bidden.

„Ja, dāt is 't ergste, Pop —” beaamde Moeder, „maar dat kwam, omdat je niet eerlijk tegen Moeder geweest was. Zie je nu, hoe vreeselijk het is, om direct zoo boos te worden? Kindje, wat een straf heb je gehad! Een bedorven middag, angst, gekibbel op school — slechte cijfers — en dat alles door die boosheid. Dat mijn bloem gebroken is, vind ik heel naar, dat weet je wel — maar ik geloof, dat jij er nog veel meer verdriet door gehad hebt. Ik ben heel blij, dat je 't me eerlijk verteld hebt — en zullen we er dan nu maar niet meer aan denken?”

Heftig schudde Pop van nēē.

„Dan is alles weer goed, hē Poppekind?”

